

ה"ת 13793/01/14 - מולו טובלדה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 14-01-13793

כב' השופט אביהו גופמן
מולו טובלדה
נגד
מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסמכותי לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש התשכ"ט-1969].
2. הבקשה ענינה סכום כסף: 4,000-4,000 דולר, אשר נתפס - לטענת המבוקש - בחזקתו של המבוקש בעת מעצרו . המבוקש - אזרח אריתריאה השוהה בארץ על פי אישרת שהיה זמנית - טען כי מדובר בכיספו האישי, וכי הוא החזיק את כל כספו כיוון שהוא זמני בארץ ואין באפשרותו להשמש בשירותי מערכת הבנקאות. המבוקש טען כי תפיסת הכספי והחזקתו בידי משטרת ישראל מסבנה לו נזק אדירים, ופגעת בזכותו החוקית לקיום מינימאלי בכבוד, שכן לא נותרו לו אמצעי קיום מלבד כספו המוחזק כאמור, ע"י משטרת ישראל. המבוקש ציין שאדם נוסף - אזרח אריתריאה אף הוא - שנעצר יחד עם המבוקש טוען גם הוא לבעלויות בכיסף התפוס, אולם המבוקש טוען כי גורסתו העקבית היא כי מדובר בכיספו האישי, ובכל מקרה אין זה מתקיימת של המשטרה להכריע בסכסוכים אזרחיים, ועל כן עליה להשיב אליו את כספו.
3. משטרת ישראל בתגובהה הודיעה כי אין לה התנגדות להשבת הכספי התפוס לידי המבוקש, אלא שכיום שישנים שניים הטוענים לבעלויות בכיסף התפוס, יש לקבל את תגובת הטוען הנוסף לבעלויות בכיסף, אולם משטרת ישראל מותירה את החלטתה לשיקול דעתו של בית המשפט.
4. לאחר שיעינתי בבקשת ובתגובה נחה דעתך כי דין הבקשה להתקבל.
5. בבקשת להחזרת תפוס אין בית המשפט-Amoor לדון בסכסוך אזרחי בין הטוענים לבעלויות או זיקה אחרת בנכס המוחזק בידי המשטרה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו **בבש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה פ"ד** נה(4): 176:

마חר שההחלטה של בית-המשפט אינה מכירעה את שאלת הזכיות המהוויות בחוץ, ומאהר שאפשר להשיג עלייה בהליך אזרחי רגיל, הרי אפשר להחיל לגבייה, בשינויים המחייבים, את העקרונות של המשפט המינהלי בדבר כמות הראות הדרישה בהחלטות של רשויות המינהל. **ביסוד "כל הראייה המינהלית" מצוי מבחן הסבירות.** ראה י' זמיר סמכות המנהלית (פרק ב) [13], בעמ' 756-757. בלי לקבוע מסמורות היוויי מאץ בסוגיה הנדונה את העיקרון כי לצורך

ההכרעה בדבר מסירת החפץ די בראיה לכואורה כי הטוען לזכות זכאי להחזקתו.

- .6. בנוסף, אמנם בכך הוא כי יש ליתן זכות טיעון למי שאמור להיפגע מהחלטה על חילוט הרכוש על פי סעיף 40 לפוקודת, וזאת על מנת לאפשר תיקון המעוגות שנגרם לצד תמים בצו החלטות, כאשר לקידום תכלית זו מסמיך הסעיף את בית המשפט להחזיר את החפץ המוחלט לבuaiו, או לאפשר לבועל זכות אחרת בחפץ למשמש את זכותו (ראו: **עפ' 93/1982 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד מה(3) 238**), אולם בעניינו, לא מוטלת על הCPF בקשה חילוט כלל, והשאלה העומדת לפתח היא למי על משטרת ישראל להחזיר את הCPF התפוס. תגובת המשטרה מהווה על כן מעין טعن ביןיהם, אשר אינה מתאימה להליך שלפני).
- .7. העובדה שהCPF נתפס אצל המבוקש במהלך מעצרו, מהויה ראייה לכואורה לכך שהCPF הינו בבעלותו, ועל כן די בכך כדי להורות על השבת הסכום שנתפס לידי המבוקש. יש לזכור כי הנחת המוצא של הפוקודת היא שאת הרכוש שנתפס יש להשיב לאדם אשר מידיו נלקח (סעיף 35 לפוקודת), ועל כן גם מטעם זה יש להשיב את הCPF למבוקש.
- .8. בנוסף, בפני בית המשפט לא מונחת כל בקשה של אותו טען נוספת בכספי, ואף בתגובה המשטרה אין כל מידע אודוטוי. על כן אין בית המשפט יכול להושיט סعد למי שאינו צד בבקשתו ואין בבית המשפט ידוע כל פרט אודוטוי.
- .9. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. משטרת ישראל תשיב את הCPF התפוס לידי המבוקש תוך 7 ימים מהיום. כאמור, אין בהכרעה בבקשתה זו כדי להוות מעשה בית דין באשר לזכות הקניינית בכספי התפוס, וממי שרואה עצמו כבעל זכות בכספי התפוס יוכל לנ��וט בהליך המתאים.

נitan היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.